

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὕμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ δρ. 16.—	Ἑτησίᾳ δρ. 20.—
Ἐξέμηνος » 8,50	Ἐξέμηνος » 10,50
Τριμήνιος » 4,50	Τριμήνιος » 5,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτησίᾳ, δολλάρια 4

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 45

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐφριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'. — Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰανουαρίου 1921

Ἔτος 43ον. — Ἀριθ. 9

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Τὸ σκόρπισμα ὅμως, ἡ ἀραιή παράταξις ἐπιτρέπει στοὺς στρατιώτες νὰ προσυλῶνται πίσω ἀπὸ κάθε πρόσκομμα τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ μεταχειρίζονται κηλὰ τὰ τουφέκια τους. Μία σφαῖρα πέρνῃ εὐκόλως μὲς ἀπὸ δυὸ στοίχους· καὶ ἂν βρῇ τὸν ἕνα, δὲ θ' σκοτώσῃ παρὰ ἕνα-δυὸ στρατιώτες τὸ πολὺ.

Ἔτσι τὸ τάγμα τοῦ Ντου-βὰλ καὶ κατόπιν τὸ τάγμα τοῦ Λιντέϊν ἀναπτύχθησαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ δρόμου, ἀφί-νοντας τὴ μέση ἐλευθερία γιὰ τὰ κανόνια. Ἐπειτα, ξεκινῶν-τας ἀποφασιστικά, ἔβαλαν στὸ τουφέκι τοὺς στρατιώτες τοῦ πρίγκηπος Μελίνις.

Ἔτσι λοχόταν ὁ Αὐστρια-κὸς στρατηγός, ποὺ διοικοῦσε τὸ ἐχθρὸν στράτευμα σ' ἐκεῖ-νο τὸ μέρος.

Ὁ Γιάννης βρισκόταν πίσω μὲ τοὺς ἄλλους τυμπανιστῆς. Λίγο πρὶν πέρα, μπροστὰ στὸ ἐπικουρικὸν τάγμα, ὁ συνταγμα-τάρχης Βερναρδιέ, ἡρωώτα-τος, ἐχάιδευε τὴ χαίτη τοῦ με-γαλόσωμου ἀλόγου του ποὺ τὸ ἐκνεύριζαν οἱ τουφεκιές.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, τὰ του-φέκια μὲ τίς τσακμακόπετρες δὲν ἐφθάναν σὲ τρεῖς χιλιάδες μέτρα ὅπως τὰ σημερινά. Ὅταν μποροῦσαν νὰ ρίχνουν στὸν ἐ-χθρὸ ἀπὸ διακόσια μέτρα, ἦ-ταν καὶ πολὺ. Ἐλάναν ὅμως κρότο φοβερὸ καὶ ἔδωζαν ἕνα σωρὸ καπνοῦς, ποὺ γρήγορα σκέπαζαν τὴ θέα τῆς μάχης.

Ἔτσι ὁ Γιάννης Καρδινιάν, γλωμὸς ἀπὸ τὴ συγκίνησή του καὶ μὲ δυνατοὺς παλμούς στήν καρδιά, δὲν μπόρεσε νὰ παρα-κολουθήσῃ πολὺ τὴ μάχη. Οἱ στρατιώτες ταμπουρωμένοι πί-

σω ἀπὸ τὰ δένδρα, ὡς πενήντα μέτρα πρὶν μπροστὰ ἀπ' αὐτόν, σημάδευοντες καλὰ, πυ-ροβολοῦσαν τὸν ἐχθρὸν, ποὺ ὁ μικρὸς τυμ-πανιστὴς δὲν πρόφθασε, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, νὰ τὸν διακρίνῃ.

Σὲ λίγο ὁ καπνὸς ἐγένετο τὸ δάσος καὶ ὁ Γιάννης τεντώνοντας τὸ λαιμὸ καὶ σφί-γοντας νευρικὰ τὰ ὀδόντινα ταμπουρλόξυλα, ἐνόμιζε πὺς ὀνειρεῖτόταν.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς σταχτεροὺς πέπλους τοῦ καπνοῦ, ποὺ ὁ ἀγέρας τοὺς σήκωνε σὰ

μακρὺς ἐσάρπες ἀπὸ γάλα, ὁ Γιάννης ξε-χώριζε νὰ κουνιούνται τίς σταχτερές σι-λουέτες τῶν στρατιωτῶν. Ἐβλεπε τίς κόκκινες ἀστράπες τῶν πυροβολισμῶν καὶ ὁ τρομερὸς τοῦ κρότου τὸν ξεκούφαινε. Ἡ μάχη τὸν τύλιγε σὰ μὲ μιά ἰδιαίτερη ἀ-τμόσφαιρα.

Τὴν ἔβλεπε, τὰ καταλάβαινε ὅλα καθαρά καὶ ὅμως δὲν συλλογιζόταν πᾶς τοὺς συν-τρόφους τοῦ τοῦ τυμπανιστῆς. Στὴ νευ-ρική του ὑπερδιέγερση, τοὺς ξεχνοῦσε.

Ἀξάρνα, ἕνας βόμβος πέ-ρασε μὲς ἀπ' τὰ κλαδιά, σὰ νᾶσχιζε τὸν ἀέρα ἕνα σμή-νος ἀπὸ μέλισσες γιγαντιαῖες. Κι' ὁ Ρεγκλὺς, ὁ τυμπανιστὴς ποὺ βρισκόταν δεξιὰ του, σω-ριάστηκε μὲ μιά πνιγμένη κραυγή.

Δὲν ἦταν μέλισσες, ἦταν σφαῖρες!

Πέφτοντας, ὁ Ρεγκλὺς σκούν-τησε τὸ Γιάννη καὶ ὕστερα ξη-πλώθηκε ἀνάσκελα μὲ τρυπη-μένο τὸ λαιμὸ. Μία στιγμή ἐ-κτίλησε καὶ δὲν κουνήθηκε πιά.

— Σκοτώθηκε! εἶπε ὁ Μπέλ Ρόζ μὲ τὴ βαθεῖα τοῦ φωνῆ. Πυκνωθῆτε, πυκνωθῆτε!

Οἱ τυμπανιστῆς, ποὺ εἶχαν ρίξῃ μιά θλίβερη ματιά στὸ σκοτωμένον σύντροφό τους, ξα-νασήκωσαν τὰ κεφάλια καὶ στάθηκαν ἴσια.

Ὁ Γιάννης ὅμως, κυριευ-μένος ἀπὸ ἀπερίγραπτη συγκί-νηση, μπροστὰ στὸν ἄγριο καὶ γοργὸ θάνατο, τὸ θάνατο ποὺ τὸν ἔβλεπε πρώτη φορὰ, στα-κόταν ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, γλωμὸς σὰν τὸ πτώμα τοῦ φτωχοῦ τυμπανι-στῆ.

— Ἐ, χαζέ! τὸν ἐμάλωσε ὁ Μπέλ Ρόζ. Στὴ θέση σου γρήγορα!

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ τὸν ἔκα-με νὰ συνέλθῃ καὶ γρήγορα

«Στρατηγέ, βγήκα γιατί ἄκουσα τουφεκιές...» (Σλ, 57, στ. α').

— Βρέ παλιοτσόπανη, αυτά είναι τα χρυσά κόλλυβα, που μουταξες για να σε κάμω βασιλιά;

Και καταθυμωμένη, κάθεται και τα λέει όλα στη βασιλοπούλα και στον βασιλιά. Ο βασιλιάς τότε θυμωσε κι' αυτός κι' είπε στο ψευδοβασιλόπουλο:

— Ήσουν ένας παλιοτσόπανος και με γέλασες πώς είσαι βασιλόπουλο. Θα σ' α-
ξίσει και μονάχα γι' αυτό ή φυλακή! μα
δεν φθάνει που με γέλασες έμέ, παρά έ-
δειξες και τέτοια άχαριστία 'ς αυτή που
σε βοήθησε και σέκανε γαμπρό μου. Γι'
αυτό την κόρη μου την παίρνω πίσω και
σύ, ως αύριο το πρωί, να φύγεις κι' απ'
αυτό τον πύργο κι' από τη χώρα μου,
γιατί αλλιώς θα διατάξω να σου πά-
ρουν το κεφάλι.

(Λαϊκό)

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Δεν μπορούσα από τη βροχή να εξα-
κολουθήω το δρόμο μου κι' έμεινα στην
Ποταμιά να περάσω τη νύχτα μου.

Προσεφέρθη να με φιλοξενήσει ο κύρ
'Ηλίας, ο οποίος είχε το μοναδικό μα-
γαζί του χωριού.

Ο κύρ 'Ηλίας ήταν κοντός, χοντρός,
μουστακαλής, σιωπηλός και το σπουδαί-
οτερον όχι περίεργος.

Μόλις φτάση ξένος σ' ένα χωριό, θα
υποστή λεπτομερή ανάκριση που εγεννήθη
και που κατοικεί, τι επάγγελμα κάνει κλ.
κλ. "Αν μάλιστα φορή παντελόνια και
λαιμοδέτη, είναι υποχρεωμένος να ξέρη
την αίτιαν του Ευρωπαϊκού πολέμου, τας
θεωρίας των Μπλάνκιντων, τι έφαγε χθές
το βράδυ ο βασιλιάς και τι επί τέλους θα
κάμει ο Λεβδ Τζώρτζ.

Ο κύρ 'Ηλίας όμως δεν ενδιαφέρεται
ούτε διά την εσωτερικήν ούτε διά την έ-
σωτερικήν πολιτικήν. Γι' αυτό μετά το
δειπνον άρχισαμε και οι δυο τα χαμου-
ρητά.

— Που είσαι, Πολυξένη; Φώναζε στη
γυναίκα του. Ετοίμασε να κοιμηθώ ο ξέ-
νος, γιατί θα είναι κουρασμένος. Σά, Πα-
ναγιωτίτσα, φέρε ένα ποτήρι νερό και
βάλ' το στο τραπέζι.

Η Παναγιωτίτσα ήταν ψυχρόρη του
κύρ 'Ηλία ως 12 χρονών.

Δικά του παιδιά δεν είχαν ο κύρ 'Η-
λίας.

Η κυρά Πολυξένη μου έτοίμασεν ένα
ζεστό κρεβάτι με πεντακάστρικα στρωσί-
δια, που μοσχολύριζαν ρίγανι. Αφού δεν
απόχτησε παιδιά ή κυρά Πολυξένη, έμει-
ναν τα στρωσίδια παστρικά και άθικτα
από τότε που τα πήρε προίκα, ραντισμένα
με ρίγανι για να μη τ' αγγίξω ο σκύρος.

Μάλις ξαπλώθηκα, γοργός ο ύπνος έ-
φτασε να μου κλείση τα μάτια, άλλ' εγώ
τον έδιωχνα. "Ποεία να απολαύσω τα
χαρμάλια της μαλακής κουδέρας στο

λαιμό μου και το ξάπλωμα έπειτα από
τον κόπο της ημέρας. "Όσοι έδούλεψαν
ή έπεράτησαν όλην την ημέρα γνωρίζουν
την ευχάριστην αυτή του ξαπλώματος.

Όταν πλέον άρχισα να υποχωρώ στον
ύπνο και βρειά ν' ανοιγοκλείω τα μάτια
μου, άκουσα σιγανές όμιλίες στην πόρτα
που χώριζε το δωμάτιο, που κοιμόμουν,
από το χειμωνιάτικο.

— Σύρε, μωρή, μη σιαίξασαι.

— Άσε με, θεϊτσά μου, να την κάμω
έδώ μέσα. Ντρέπουμε.

— Μωρή, είν' άμαρτία. Την προσευχή
την κάνουνε μπροστά στα εικονίσματα και
όχι μπροστά στη γωνιά. Μήν ντρέπεσαι, ο
ξένος κοιμάται, δεν τον βλέπεις;

Η Παναγιωτίτσα πήρε θάρρος και
σιγά-σιγά, πατώντας σ' αγάτα, έπήγεν
αποκάτω από τα εικονίσματα και άρχισε
με την ξάστερη παιδική φωνή της: «Πά-
τερ ήμων, ο έν τοίς ουρανοίς . . .

«Παναγίτσα μου, φύλαξε το μπάριμπα
μου, τη θεϊτσά μου, το μουσαφίρη μας
και όλους τους καλούς ανθρώπους.»

«Σ' ευχαριστώ, κοριτσάκι μου, εψιθύ-
ρισα, για να μη διακόψω τη γαλήνη του
αθώου παιδιού, σ' ευχαριστώ που θυμή-
θηκες στην προσευχή σου και μένα τον
ξένο.»

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Ο μύρμηγκας ο κύρ-Λογύρης,
πούναι μεγάλος νοικοκύρης,
βαρέθηκε όλο να μαζεύη...
Σήμερα θέλει να γλεντήση
και τα λαλούμενα γουρεύει,
μα όχι το γλέντι να στοιχίσω.
Τού άρέσει λίγο ή εδθυμία
σάν γίνεται με οικονομία.

Λοιπόν τον τζιτζικα προσμένει
ναρθη, όπως πάντα, στην ελιά του.
Λένε πως έχει αυτός κρυμμένη
μιά πίτιστα στο λάρυνγά του
και παίζει πάντα στο λιοπύρι,
σά βιολιντζής σε πανηγύρι.

Και νά! στο δέντρο ανεβασμένος
ο τζιτζικας λαλεί και παίζει,
κι' ο μύρμηγκας ευτυχισμένος
στροφώνι αποκάτου το τραπέζι.

Το γλέντι εστάθηκε μεγάλο
χορεύει και συρτό και μπάλο.
Τά έντομα παραταμένα
βλέπουν και τάρχουνε χαμένα:
«Εχάλασε, σου λένε, ή πλάση,
αφού κι' ο μύρμηγκας κι' αυτός,
μεις στους σφικτούς ο πιο σφικτός,
εβάλθηκε να διασκεδάση.»

— «Ωραία μου παίζεις, τζιτζικά μου!
'Εγλέντησα με την καρδιά μου.
Δεν έπαυες μιά νύκτα ιλάθος,
και δύναμη έβαλες και πάθος,
ας είσαι πάντα νησιτικός.
Καλό είναι τώρα να περάσης
να φας, να πιης και να χορτάσης,
σάν πεινασμένος μουσικός.
Δυστυχισμένος ως έχεις χάρη,
πάρω δυο τρία σπειριά σιτάρι.»

— Κύρ μύρμηγκα, σ' ευχαριστώ
στο δέντρο είναι καλά να μείνω
και τη δροσούλα του να πίνω
βασίλικά με τρέφει αυτό.
»Δεν τρώω σιτάρι, μήτε σιτάχι.
Τά φαγητά στο πανηγύρι
κι' ή χωριάτιά του νοικοκύρη
βάρος μου στέκουν στο στομάχι,
Σε πανηγύρια δε συλλάζω.
Με το σκοπό μου διασκεδάζω.
Γιατί ξεδεύεις τά λεπτά σου;
δεν έπαίξα της άφεντιάς σου!
Είμαι άπ' τον ήλιο μαγεμένος
στο πράσινο κλαράκι εδώ,
κι' από ψηλά διορισμένος
τον ήλιο για να τραγουδώ.
»Λοιπόν το κάλεσμά σου ως λείψω.
Τρώγε, θησαυρίζε αυτού κάτου.
Καθένας έχει τη δουλειά του
δού στην τρύπα, έχω στά ύψη.
[«Από τα «Χελιδόνια»]

ΖΑΧ. Δ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Μόνο κατά τις τρεις άρχισε να κτυπά
και να μισοφουσκώνη τα πανιά... "Υστερ'
από είκοσι ακόμη λεπτά, τά πανιά έφού-
σκωσαν. Τότε πιά άφησαν τά κουπιά. Κι'
ή βάρκα έτρεχε γοργά με το μεγάλο
πανί και με το φλόκο.

Έξακολουθούσαν την ίδια διεύθυνση
κι' έπερίμεναν με αγωνία να καθαρίση ο
άνεμος τον όρίζοντα.

Αυτό βέβαια θα γινόταν από στιγμή σε
στιγή. Κι' όλοι πιά είχαν καρτωμένα
τά μάτια 'ς εκείνο το μέρος. Μιά μόνον
στιγή να ξαναφαινόταν ή στεριά, θα
έφθανε για να διευθύνη τη βάρκα του ο
Τζών Μπλόκ.

Όττόσο το παραπέτασμα δεν άνοιξε
όσο κι' αν φαινότανε πως δυνάμωνε ο ά-
γέρος με το ήλιοδασίλεμμα. Η βάρκα
προχωρούσε με κάποια ταχύτητα, τόσο
που ο Φρίτζ και ο ναύκληρος άρχισαν να
φοβούνται μήπως είχαν ξεπεράση τη
στεριά.

Άρχισαν πάλι ν' άμφιβάλλουν... Νά
γελάστηκε τάχα ο Φραγκίσκος; Έκει-
νος όμως έδεβαίωσε το έναντίο με όλη του
τη δύναμη. Μόνος αυτός βέβαια την είδε
τη ξηρά, άλλ' α' αυτό δεν είχε καμιά
άμφιβολία.

— Ήταν μιά αυτή ψηλή, έδεβαίωσε
ξανά, που δεν ήταν δυνατόν να την συγ-
χύσω με τά σύννεφα.

— Τόση ώρα όμως που τρέχουμε κατά
πάνω της δε θα την ρθάναμε; Δεν μπο-
ρούσε, όταν την είδες, να ήταν πιο μα-
κριά από πέντε ως έξη λεύγες.

— Είσαι βέβαιος, Τζών Μπλόκ, πως
ή βάρκα είχε πάντα πλήρη πρός τη στερ-
γία και κατά το βοριά;

— Μπορεί και νάλλάξαμε δρόμο, ά-
ποκρίθηκε ο ναύκληρος, γι' αυτό καλό-
τερα να περιμένουμε να καθαρίση ο όρι-

ζοντας, κι' άς μείνουμε εδώ κι' όλη τη
νύχτα.

Ήταν ίσως το καλύτερο που είχαν
να κάμουν. Γιατί αν τυχόν ή βάρκα βρί-
σκονταν κοντά στην ακτή, δεν έπρεπε να
ριθκοκινδυνεύσουν άνάμεσα στους ύφάλους,
που χωρίς άλλο την τριγύριζαν.

Γι' αυτό, όλοι τους έτέντωσαν τ' αυ-
τιά, μήπως κι' άκούσουν τον ήχο του
κύματος που σπάει στις πέτρες. Τίποτα
όμως δεν άκούγτανε.

Έπρεπε να ενεργήσουν με όλη τη φρό-
νηση που χρειαζότανε και γι' αυτό κατά
τις πεντέμιση ο ναύκληρος έμάζεψε το
μεγάλο πανί. Έπρεπε, βλέπετε, να με-
τριάσουν λίγο τον δρόμο της βάρκας, όσο
δεν ήξευραν καλά που βρισκόντανε και να
μη κινδυνεύσουν, τη νύχτα, κοντά ίσως
σ' ένα άκρογιάλι, όπου οι βράχοι ή τά
ρεύματα έκαμναν τη θέση τους πιο έπι-
κίνδυνη. Η βάρκα έμεινε λοιπόν με μόνο
το φλόκο, όσο έφτανε για να προχωρή
μόλις.

Τέλος στις έξη, ο ήλιος φάνηκε μιά
στιγή πριν να εξαφανισθή στο πέλαγος.
Έτσι μπόρεσαν να προσανατολισθύν.

— Εκεί είναι ο βοριάς! είπε ο Φρίτζ,
δείχνοντας κάποιο σημείο λίγο άριστερώ-
ρα από εκείνο που ήταν ή διεύθυνση της
βάρκας.

Σχεδόν άμέσως μιά κραυγή του άπο-
κρίθηκε, μιά κραυγή που όλοι μαζί την
έβγαλαν!

— Γή! Γή!

Οι άτμοι διασκορπίσθηκαν, και το ά-
κρογιάλι, φαινόταν σε λιγώτερη από μι-
σής λεύγας απόσταση. Ήταν όμως άδυ-
νατο να ιδούν αν εκτεινόταν δεξιά ή άρι-
στερά, γιατί μιά ψηλή ακτή το έκλεινε.

Ο ναύκληρος έδαλε πλήρη κατά την
ξηρά, αφού άνοιξε και το μεγάλο πανί
που φούσκωνε από τον άνεμο.

Μισή ώρα άργότερα, ή βάρκα άραξε σε
μιάν άμμουδιά πίσω από ένα βραχώδες
άκρωτήρι που την προστάτευε από το κύμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Στην ξηρά. — Μιά ονομακία του Φρίτζ με
τον ναύκληρο. — Νύχτα ήσυχη. — Όρη
της ακτής. — Αποθαυμάσιμη έντύπωση.
— Έκδρομή. — Τά σπήλαια. — Το ουνάκι.
— Το άκρωτήρι. — Έγκαταστάσεις.

Έπάτησαν τέλος ξηρά οι δυστυχείς
έγκαταλειμμένοι. Στο διάστημα ενός
δύσκολου και επικίνδυνου ταξιδιού δυο
έβδομάδων κανένας δεν υπέκυψε στην κου-
ράση, στις στερήσεις και γι' αυτό έπρεπε
να δοξάζουν τον Θεό. Μόνο ο πλοίαρχος
Γκούλδ ύπόφερε σιληρά, βασανιζόμενος
από τον πυρετό. Μ' όλη του όμως την
εξάντληση, ή ζωή του δεν φαινότανε σε
κίνδυνο και ίσως μιά άνάπαυση λίγων ή-
μερών θα έφθανε για την άναρρώσή του.

Και τόρα που με το καλό πάτησαν στη
γη και που δεν είχαν πιά φόβο από τά
κύματα έρχόταν το έρώτημα: σε ποιά ξηρά
πατήσανε;

Όποια κι' αν ήταν όμως, αλλοίμονο!
δεν ήταν ή Νέα Έλβετία, όπου χωρίς την
στάση του Ροδέρτου Μπόρουτ και του πλη-
ρωματός του, θα έφθαναν στην ώριμένη
προθεσμία. Τι άρ' γε θα τους έπρόσφερε
ή άγνωστη αυτή ακτή;

Δεν ήταν όμως ώρα να χάνωνται σε
υποθέσεις. Η νύχτα, πολύ σκοτεινή, δεν
τους άφινε σχεδόν να διακρίνουν τίποτα.
Αποφάσισαν λοιπόν να μείνουν στο πλοίο
ως την άνατολή. Ο Φρίτζ και ο ναύκλη-
ρος θα φύλαγαν φρουρά ως το πρωί, γιατί
ήταν πολύ πιθανόν να συγχαζόταν ή ακτή
από ίθαγενείς και έπρεπε να φυλάγονται
με προσοχή, ώστε να μπορούν, αν γινόταν
ανάγκη, ν' ανοιγθύν στο πέλαγος.

Η Τζέννυ, ή Ντόλλ και ή Σουζάννα
αν το μέρος είναι έρημο, αν
μπαρ' να μάς θρέψη κι' αν δεν
διατρέχουμε τον κίνδυνο να
πέσουμε στα χέρια των ά-
γρίων, πρέπει να μείνουμε
κάμποσο καιρό...

— Όσο για έρημο, είναι ως
τώρα, άποκρίθηκε ο ναύκληρος
και, να σου πω, καλύτερα που
είναι έτσι.

— Τ'ο σκέπτομαι κι' εγώ
Μπλόκ, και ύποθέτω πως το
φάρμακ, αν λείπη το κυνήγι, θα
μάς επιτρέψη να άνανεώσουμε
τις ζωοτροφές μας.

— Όπως το λένε, κύριε
Φρίτζ. Έπειτα, αν δεν υπάρ-
χουν εδώ παρά μονάχα θηλασ-
σοπούλια που δεν τρώγονται,
πιστεύω πως το κυνήγι μέσα
στα δάση του έσωτερικού θα
συμπληρώση το φάρμακ... αν
και χωρίς τουφέκια...

— Αύτοι οι άθλιοι, Μπλόκ,
δεν μάς άφησαν ούτε καν ένα
τουφέκι.

— Κι' έκαμαν καλά... για
το συμφέρο τους, έννοείται...
άποκρίθηκε ο ναύκληρος. Γιατί
πριν να μάς άπολήσουν, δεν θα
βαστούσε στον πειρασμό να

στείλω μιά σφαίρα στο κεφάλι αυτού του
κατεργάρη του Μπόρουτ... αυτού του
προδότη.

— Όπως ήταν προδότες, έπρόσθεσε ο
Φρίτζ, κι' αύτοι που μίνηκαν συνένοχοί του.

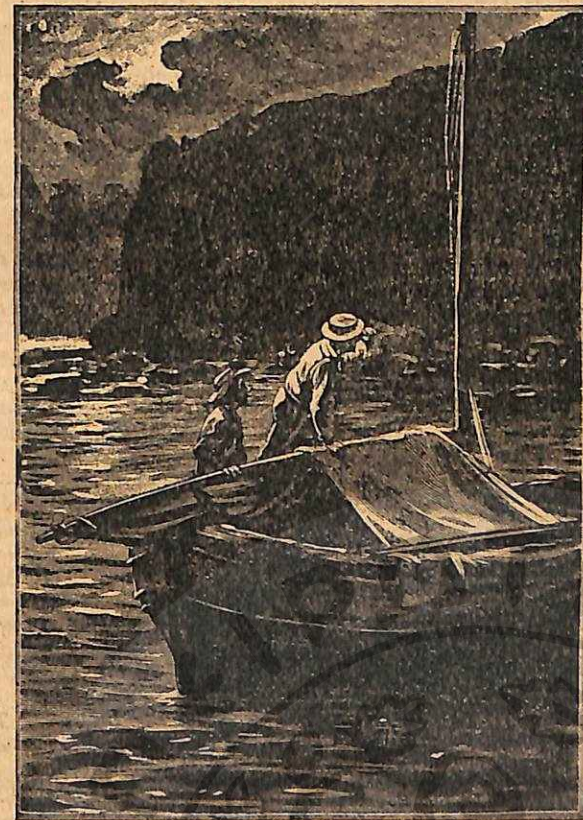
— Μάθα την πληρώσουν μιά μέρα αυτή
τους την προδοσία, είπε ο Τζών Μπλόκ.

— Δεν άκουσες τίποτα, ναύκληρε...
ρώτησε έξαφνα ο Φρίτζ τεντώνοντας ταυτί.

— Όχι... είναι ο ήχος που κάμνει
το κύμα χτυπώντας σ' άκρογιάλι. Ός
τόρα τίποτα το ύποπτο δε φαίνεται. Άς
κάνη σκοτάδι, πίσω, έχω καλά μάτια.

— Μήν να κλείσας ούτε μια στιγμή,
Μπλόκ, κι' άς είμαστε πάντα έτοιμοι
για κάθε ένδεχόμενο.

(Έπειτα συνέχεια)

«Ός τώρα τίποτα το ύποπτο δε φαίνεται (Σελ. 69) στ. γ'»

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των οποίων ἔληξεν ἡδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνα-νεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ Συνδρομηταί ἡμποροῦν νὰ σπεύ-λουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπεζῆς Ἀθηνῶν ἢ Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων τῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΠΤΑΣΙΑ

Οὐρανοθέμελα ροδοβαμμένα καὶ ἄσημωτῃ τῆς θάλασσης ἀνταύγειαν, ἐλαιοφυλλώματα χρυσοσκονισμένα, τῆς ἀτμοσφαιρᾶς γαλανὴ διαύγειαν, σὲ θεοσταλτὴ σμίλουν ὀπτασία.

Τὰ ματόκλαδα ἀδέλφητα σφαλοῦνε. — Ὁ Φοῖβος πιά τὰ μάτια δὲ θαμπώνει, — Γλυκοχαμόγελα στὰ χεῖλῃ ἀνθοῦνε τὸ μυαλό ἢ σκέψῃ ἐλευθεροῦνται καὶ νικαίει τὸ νοῦ ἢ φαντασία.

Πλανιέται σπάτερρον τὸν νεοειρημένο ἢ ψυχὴ μου, τὸ σῶμα παραϊστώντας, παλάτι βλέπει φωτοστολισμένο καὶ νοιώθει, ἐκεῖ ἀλαφροπιδώντας τῆς Εὐτυχίας τὴ θεία παρουσία!

Ἀθήνη

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Ο ΜΟΡΤΗΣ

Εἶναι ἓνα ἀραπάκι ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα ἀραπάκια· ξυπόλητο, μὲ μιὰ μπλε γυαλισμένη ἱερίδα καὶ ἓνα κίτρινον σκουφάκι πᾶν ὅπου ἴσχυον μαλλιά του. Βαστῇ σὺν κάθε μόρτῃ τῆς Αἰγύπτου, ἓνα τενεκεδένιο κουτί μέσα σὲ μιὰ παλῆα κάλτσα μαύρη, ὅπου βάζει τὰ πορτοκαλοφλουδά, τῆς γόπης καὶ ὁλοὺς τοὺς θησαυροὺς τοῦ βοσκῆς μέσ' στὰ σκουπίδια καὶ στοὺς δρόμους. Κάθε μέρα, ἅμα περνοῦν, τρέχει ἀπὸ πῶς μου φωνάζοντας: — Ντὲ σού, μαγνὰμ, ντὲ σού!... Τὸ δῶχον, αὐτὸ πάντα ξαναρχεται, καὶ καμμία φορὰ ἅμα δὲν τοῦ δίνω τὴ δεκάρα του, μὲ τραβᾷ καὶ ἀπ' τὸ φου-στάνι. Μὲ παρακολουθεῖ ὡς τὸ μάλο, καὶ ὅταν ἐπιστρέφω ἀπ' τὸν περίπατόν, τὸ ξαναβλέπω νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ κάποιον Ἀγγλο καὶ, κάνοντας δύο-τρεις τοῦμπε, νὰ ζητᾷ ὅπως πάντα:

— Οὐάν πέννυ, σὲρ, οὐάν πέννυ!... Εἶναι κάμποσος κατὶς, πο-λοὺς ἐφημερίδες, καὶ τᾶκουγα νὰ φωνάζῃ ὅλο τ' ἀπόγεμα:

— Καίρῳ-ὁ-ὄν!... Ἀά Βερ-τὲ-ὲ-ὲ!...

Μὰ αὐτὸ δὲν βάσταζε καὶ πολὺ.

1) Φορεσιὰ τῶν ἱθαγενῶν.

Ἦτοτε ἀπὸ λίγες μέρες τῶδα πάλι στὸ δρόμο, μαζί μὲ ἄλλους μορτῆδες, νὰ γυροῦν. «ντὲ σού» ἀπ' τοὺς διαβάτες. «Ἀμα ἦρθε κοντά μου, τὸ ρῶτησα: — «Ε, καὶ οἱ ἡμερίδες σου τί ἔγιναν; Δὲν πουλᾷς πιά;» — Δὲν μ' ἄρεσε ἡ δουλειά, γιὰ-στίτι (κυρία), μὴ ἀπαντᾷ. — Ὡστε προτιμᾷς νὰ ζη-τιανεύῃς, ἔ; — Γιὰ-στίτι, κᾶν ὅ,τι μπορῶ!...» Τούδωσα μιὰ δεκάρα τὴν πῆρε χαρούμενος, τὴν ἔκρυψε στὴ μαύρη κάλτσα του, καὶ ἔτρεξε πίσω ἀπ' ἓνα ναύτη ποῦ περνοῦσε, φωνάζοντας σὺν πάντα:

— Ντὲ σού, μεσιέ, ντὲ σού!...

Φριδολίνη

ΠΑΡΟΥΣΜΟΣ ΓΕΛΙΟΥ

Πήγαινα βιαστικὸς στὸ φίλο μου. Μέσα μου κάποιος πόνος μὴ τρυγῶν τὴν ἀνύμνητη χαρὰ τῆς νεότητος. Κι' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, ἐνθ' περνοῦσα γλυκὺς καὶ ταρᾶ-μενος ἀπὸ ἐρημικοὺς δρόμους, ἐν-νοιοῦθα τὴν καρδίαν μου νὰ σφίγ-γεται σὺν σὲ μιὰ σταλιά πίκρας. Πήγαινα βιαστικὸς στὸ φίλο μου, ἔαφνον ὁμοῦ τὸν ἀντικρὺν ἀπέναντί μου χαρῶν καὶ γελούμενο. Κάτι μὲ τάρᾳ. Ἦταν σὺν καί, ποῦ σταλάζει διάφανο σὲ βουρ-κωμένη γούβῃ.

— Γιὰ ποῦ;

— Σὲ σένα. Καὶ σὺ;

— Τὸ ἴδιον. Πάμε.

Καὶ προχωροῦσαμε κουβεντιά-ζοντας σὺν ἐρημικὸν δρόμον. Καὶ μίλησε ὁ φίλος μου καὶ εἶπε:

— Ἐγὼ μιὰ βαθεῖα χαρὰ. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ἀπὸ τί... δὲν ξέρω! Μὰ νοιώθω μέσα τὴν καρ-δίαν σὰ ν' ἀπλώνεται καὶ σὺν καί-χαρούμενο νὰ τρέχῃ στὰ στήθια μου.

Καὶ λιγωμένως καὶ μὲ παραλ-λαγμένη φωνὴ ἐπρόσθεσε:

— Μοῦρχειται νὰ γελᾷσαι ἔτσι χωρὶς λόγοι!...

Καὶ ἔσπεσε σὲ γέλια, ποῦ τὸν τάρᾳξαν γιὰ πολλὴ ὥρα σύγ-κορμον.

Ἐγὼ τὸν ἄκουγα τὸν ἄκουγα μὲ μιὰ λύπη σὺν οἴκτο, μ' ἓνα πόνο καὶ μ' ἓνα μελαγχολικὸ χα-μόγελο στὰ τρεμμένα μου χεῖλη. Κι' ὅταν ὁ φίλος μου ἄρχισε νὰ γελᾷ, ἐννοίωσα μέσα μου πάλι τὴν ἴδια ταραχὴ σὺν καὶ προ-τήτερα. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ποῦ τὸ γέλιο τοῦ φίλου μου ἔκανε ἓνα παροξυσμικὸν ἄλγος, κρυψεύθηκα ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀηδία, ποῦ χωρὶς νὰ θέλω ἀνατρίχιασα ὅλος. Ἀνα-τρίχιασα καὶ ἐννοίωσα μιὰ τέτοια φρίκη, σὰ νὰ παρασπεστικὸν ἐπὶ τὴν πρὸ φρικιαστικὴ εἰκόνα!...

Δὲν εἶπα τίποτα στὸ φίλο μου γιὰ τὸν πόνο μου. Κι' ὅταν ἀγὰ τὸ βροδὺ—ἦταν δειλινὸ, — χω-ριστήκαμε, εἶμα ἀκόμα σ' αὐτὰ μιστὸν ἡμὸν τοῦ γέλιου τοῦ φίλου μου καὶ τὸν ξανάκουγα νὰ τρέχῃ.

ὅπως τὸ νερὸ ἀπὸ μιὰ ἀναποδο-γυρισμένη, γιομάτη, ξεβούλωτη, μπουκάλα.

Γιάννης Ἀηδόνης

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Ἦμουν κλεισμένος στὴν κά-μαρά μου καὶ εἶχα βυθισθὴ στὴν ἀνάγνωση κάποιου βιβλίου, ὅταν, ἔξαφνα, κάτι χαρούμενες παιδι-κὲς φωνές, κάτω στὴν ἐξώθυρα, μ' ἔκαμαν νὰ διακόψω τὸ διά-βασμα.

Ἐβόλα προσοχὴ καὶ κατόρ-θωσα νὰ ξεχωρίσω αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ἄστρον λαμπρὸν τοὺς ὁδηγεῖ
χωρὶς νὰ λήγῃ ὥρα...»

Δὲν μπόρεσα νὰ ἐξακολουθῶ. Τὰ παράτησα καὶ κατέβηκα ἀμέ-σως στὴν αὐλὴ.

Τρία-τέσσαρ παιδάκια — ὅλα γεροντοπούλα, — πρόσχαρα, ἦταν στὴν γοαμὴν γῆλλοντας τὰ κά-λαντα. Τὰ δύο, τὰ πολὺ μικρά, κτυποῦσαν τὰ τριγωνικά τους σι-δεράκια, ὁ τρίτος τὰ συνώδευσεν μὲ τὸ πῆλινον ταμποῦλο του καὶ οἱ τρεῖς μαζί κρατοῦσαν τὸ ἴσο σὺν τέταρτο, ποῦ τραγουδοῦσε:

Ἡ χαρὰ, ἡ παιδικὴ καὶ ἀμέ-ριμνη, ἦταν ζωογραφισμένη στὰ προσωπάκια τους. Καὶ καθὼς προ-χωροῦσαν, χωρὶς κᾶν νὰ πᾶν ἀναπνοὴ — λὲς καὶ ἦθελαν νὰ τὸ ποῦν μονορούφι! — μὴ φάνηκαν αὐτὴ τὴ στιγμή σὺν νὰ φωτίζον-ταν ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο «λαμπρὸν ἄστρον», ποῦ ἤμυνον...

Τὶ νὰ σὰς πῶ! Μὲ ξεχωριστὴ, πάντα, εὐχαρίστηση περιμένω τὴν ἡμέρ' αὐτὴ. Καὶ κάθε ποῦ ἔρχε-ται, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου πλημμυρισμένο ἀπὸ εὐτυχία, τὴν ἀθῶα ἐκείνη, τὴν ἐντελὴς παι-δική, ποῦ δὲν ἔχει ὄρια!...

Ἔτσι καὶ τώρα καθόμουν ἐκ-στατικὸς καὶ εὐχόμουν νὰ μὴ τε-λείωναν ποτέ!... Μὰ ὅχι! Τελεί-ωσαν... νὰ... φεύγουν. Κι' ἐγὼ γυ-ρίζω νὰ ξαναρχίσω τὴν μελέτη, ὅχι πιά μὲ τὴν ἴδια χαρὰ, ποῦ εἶχα πρὶν: ἓνα σύννεφο σκιάζει τὸν οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας μου...

Νικητήριον Ἄσμα

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

Εἶναι χειμῶνας καὶ βροδὺ. Ἐξω ἡ βροχὴ πέφτει χτυπώντας μὲ mania τὰ κλειστά παραθυρό-φυλλα καὶ ὁ ἀγέρας σφυρίζει τὸν ἀνατριχιαστικὸν τοῦ σκοποῦ. Μέσα στὸ σπίτι ἡ γοητοῦλα ἡ γιγιά μου, καθισμένη σὲ μιὰ παλῆα κα-ρέκλα, μπρὸς τὴν λάμπα μὲ χα-μηλωμένο τὸ φῶς, πλέκει. Δίπλα τῆς τὸ μαγκάλι μὲ λίγα κάρβουνα ποῦ κοινοῦν νὰ γίνον σπᾶ-χνη. Λίγο παραπέρα ἐγὼ, ὁδὸς, ἀνασκαλεύω κατὶ παλῆα φυλλά-δια τῆς «Διαπλάσεως» πάνω σ' ἓνα τραπέζι χαμηλὸ. Κάπου-κάπου ρίχνω καὶ καμμία ματιὰ στὴ γιγ-ιά μου ποῦ, μαζεμένη ὅλη ἀπάνω

στὴν καρέκλα, πολεμᾷ νὰ ξεστα-θῇ μὰ χωρὶς νὰ πᾶν τὸ πλε-ξιμο. Τὸ πρόσωπό της εἶναι συρρικνωμένο, ρυτιδωμένο. Ὁ γέ-ροντας ποῦ λέγεται χρόνος ἔχει ἀφήσει βαθεῖα ἴχνη στὸ πέρασμά του, καὶ ἔχει μεταμορφώσει τὴν ἀκμαία κοπέλλα στὸ σημερινὸ ἀνδρώπιον ἐρείπιο. Τὴν πλη-σιάζω, καὶ τῆς πιάνω τὸ χέρι. Εἶναι κρύο. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς μοῦρχειται νὰ τὴ ρωτήσω:

— Γιατί, γιγιά, τὰ χέρια σου εἶναι ἔτσι ἀδύνατα;

Σηκώνει ἀργὰ ἀργὰ τὰ μάτια τῆς καὶ μὲ κοιτάζει μὲ βλέμμα γεμάτο ἀπορία σὰ νὰ μὴ λείει: Μὰ κοῦτό εἶσαι, παιδί μου, καὶ δὲν καταλαβαίνεις πῶς ἅμα γε-ράση κανεῖς ἔτσι γίνεται; Κι' ὁ-στερα κατεβάζει πάλι σιγὰ-σιγὰ τὰ μάτια τῆς τὰ θαμμένα στίς κόγχες καὶ ξαναρχίζει τὸ πλε-ξιμο.

— Γιαγιά, τῆς ξαναλέω, πέ-ς μου ἓνα παραμῦθι!

Ἐδέχτηκε. Καὶ ἐνθ' ἐγὼ χα-ρούμενος παίρνω θέαν ἀνέμεσα σ' αὐτὴν καὶ στὸ μαγκάλι, ἡ γιγιά μου ἀρχίζει... Μιὰ φορὰ καὶ ἔναν καιρὸ ἦταν ἓνας βασι-λέας ποῦ...

Ἐξω ἀκούγεται ὁ μονότονος καὶ ρυθμικὸς κρότος ποῦ κάνει ἡ βροχὴ πέφτοντας στὸ καλντε-ριμ, ὁ ἀγέρας ἐξακολουθεῖ νὰ σφυρίζῃ μὲ περισσώτερη mania τώρα, ἐνθ' ἐγὼ μέσα ἀκούοντας τὸ παραμῦθι, νομίζω πῶς βλέπω μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας, τοὺς βασιλιάδες καὶ τοὺς δράκους τοῦ παραμυθιοῦ...

Ἀντίβας

ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ

[Στὴ μνήμη τοῦ τρισαγαπημένου παπποῦ μου]

Στὸ ἴδιο πάρκο, μὲ τίς πυκνὲς σὺν ἄλλοτε δενδροστολίδες, πυ-κνότερες μάλιστα, περιδιαβῶ ἀσκοπα. Ὡ, τί γνωστὸ μέρος! Ἐδῶ μὲ τὸν παπποῦ μου ἐρχό-μουνα συχνά. Νὰ τὸ σημειο ποῦ ἐπέσε κάποτε τὸ τσιγγάνι μου στὸ νερὸ τῆς λιμνοῦλας. Νά! ὁ ἐκεῖνο καὶ τὸ δένδρακι τὸ κρε-μάσαμε γιὰ νὰ στεγνώσῃ... Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἀπότομο βουναλάκι μὲ ἀνέβαζε στὴν ἀγκυλιά του κρατώντας με... Κι' ὅταν περ-γούσαμε ἀπ' αὐτὸ τὸ δρομάκι, μὲ κρατοῦσε σφιχτὰ ἀπ' τὸ χέρι γιὰ νὰ μὴ γλιστρήσω στίς λάσπες...

Καὶ τώρα ποῦ εἶναι ὁ παπποῦς; Ἐσπρώξα με τὸ χέρι μου τὸ κλαδί ἐνὸς δένδρου, γιὰ νὰ τὸν δῶ—σὺν ἄλλοτε ποῦ μὴ κρυβό-ταν γιὰ νὰ παίξουμε—μὰ δὲν εἶδα τίποτα!

Ὁ παπποῦς λείπει γιὰ πάντα! Δὲν θὰ μᾶς μιλήσῃ πάλι μὲ τὸ ἴδιο καλοκάγαθο ὄφρος. Δὲν θὰ πῇ παραμῦθια στὰ ἑγγονάκια του, οὔτε, σερνοντας τὰ βήματά του, θὰ στηριχθῇ στὸ χέρι τους. Τώρα αἶμα πιά!...

Καὶ τὰ δένδρα μὲ τίς πράσι-νες φυλλωσιές τους, ποῦ ἀργυ-ρώνονται ἀπ' τ' ἀσημένιον φῶς

τοῦ φεγγαριοῦ, δὲν φέρουν παρὰ ἀνιμνήσεις.

Ὡ, τί εὐτυχία, ὅταν στὸ ἴδιο πάρκο ἤμουν μὲ τὴν ἀγαπημένη συντροφιά. Τώρα τὰ χρόνια ἐκεῖνα πᾶνε καὶ ἡ ὁμορφιά τοῦ πάρκου μόνο ἐνθυμήσεις μὴ φέρνει...

Πικροδάφνη

Τ' ΑΠΑΝΤΕΧΟ ΚΑΛΟ

(Δ.Π.Τ.)

Τρελλὴ χαρὰ τὰ στήθῃ μου γεμίζει
Γιὰ κάποι' ἀπάντεχο καλὸ ποῦ

Κι' ὀγκώνεται καὶ ὀρμητικὴ
Καὶ σὺν τραγουδῇ στὰ χεῖλη

Κι' ἀκαρτερῶ μὲ τὴν καρδίαν
Τ' ἀνῆξερο καλὸ καὶ ὅλο γυρίζει

Κάποια γλυκεῖα στὸ νοῦ μου
Ποῦ τὸ παλιὸ μου τόνειρο ἀγγίζει.

Καὶ παῖρνει μιὰ μορφὴ ἀγαπημένη
Μ' ἄχ, ἄκου! Μοῦ χτυποῦν τὴν

Καὶ σ' ἄνοιγμά της κάποιος
Κάποιος, ποῦ φέρνει τῆς χαρὰς

Μὰ τί θὰ δῶ; τί ἴαρε τάχα;
Νάτο!

Νά, τὸ γλυκὸ τ' ἀγαπημένο σου
Μελλοθάνατη

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

1

Η ΚΑΡΔΙΑ

Ἡ ἀνθρώπινη καρδιὰ — αὐτὸ τὸ μεγάλο μυστήριον—νὰ τί εἶναι, τί περιέχει;

Ψυχὴ βαρεῖα... μεγάλη ἀν-τριχιαστικὴ ἀποστροφή... ταχτι-κά καρδιοχτύτια... κουφὴ ἀ-νησυχία... κακὴ ὑπερηφάνεια γιὰ τὰ ποῦ ὑποφέρουμε... ἃ λαζονεῖα νὰ ἐπιδεικνύουμε τὸ πῶς ὀχρὸ μέτωπο... ἀκαταδεξιά ἐκεῖ-νον ποῦ μποροῦν νὰ ζοῦν ἐλα-ριστικένοι... ἀμφιβολία...

2

Η ΖΩΗ

Ἡ Ζωὴ εἶναι ἓνα θαυμάσιον ὄρ-γανον ποῦ μᾶς βάζουνε στὰ χέρια μας... Καθένας μπορεῖ νὰ ποιῇ σύμφωνα μὲ τὴν μέθοδόν του, μὲ τὴν κλίσιν τοῦ μὲ τοῦ αἰσθημά του, μὲ τίς προτιμήσεις του, ὅπως τοῦ ἀρέσει... νὰ παῖξῃ εὐθῶμα ἢ μελαγχολικὰ, σὲ χρόνον χοροῦ ἢ μὲ ὄφρος ἀπογοητευμένο, θλιμμέ-νο: τί ἔχει νὰ κᾶν. Τὸ σπουδαῖον εἶναι νὰ παῖξῃ κανένας, νὰ δη-μοουργήῃ ἡχοῖς, νὰ αἰσθάνεται κάτω ἀπὸ τὰ δάχτυλά του νὰ πᾶλλουνται οἱ χορδές, νὰ ἀνα-πᾶλλεται ἡ ψυχὴ του ἢ κλεισμέ-νη στὸ μαγικὸ κουτί. Ὁ μόνος τρελλὸς εἶναι ἐκεῖνος ποῦ νομί-ζει ὅτι κρατᾷ ἓνα πρᾶγμα ἀ-κίνητον... Ὁ μόνος δυστυχὴς εἶναι ὁ μόνος δυστυχὴς!...

3

ΚΑΙ ΓΥΡΙΖΩ

Μεσάνυχτα περασμένα.
Στὸ δρόμον ἡσυχία. Τὸ φεγγάρι

φωτίζει σὺν νᾶναι μέρα. Εἶχε βρέ-ξει καὶ τώρα ἀκόμα τὰ περσὺναι καὶ ἡ ἀσφαλτος γυαλίζουσε. Εἶχα πᾶν μακρινὸν περίπατο καὶ ἔκει ἔξαπτοκα θαυμάζοντας τὴ φύσιν. Τώρα γυρίζω περνοῦντας ἀπὸ τὸν ἐρημικὸν δρόμον, κοιτάζοντας τὴν ἀσφαλτοὺ ποῦ γυαλίζει, καὶ βεβηλόνοντας τῆς παλῆς καὶ ἱε-ρῆς μου ἐνθυμήσεις.

Καὶ γυρίζω σπῆτι μου.

Κύνρος

ΤΟ ΚΑΨΑΛΙΣΜΑ

Διάβασα μιὰ φορὰ ἓνα Παιδικὸ Πνεῦμα.

«Ὁ μικρὸς μάγκας καπνίζει.
Ἐνας κύριος ποῦ περνοῦ τοῦ

— Δὲ φοβάσαι μὴν κᾶν τὸ μουστάκι σου;

— Ἐννοια σας, κύριε, καὶ τὸζον στὴν ἀσφάλεια.»

Καὶ τὸ θυμήθηκα προχτές.
Εἶμαι ἀκόμα ἀτζιμῆς στὸ κά-πνισμα: πῆρα νάναρνον τὸ τσιγάρο μου καὶ μὲ τὸ σπῆτρο καρφάλισα

τὸ μουστάκι μου τὸ προτάγνι-στο. Ἐννοια σας ὅμως καὶ ὅσο φαίνεται τώρα ποῦ καίκε, ἄλλο τόσο φαίνονταν πρὶν.

Τότε θυμήθηκα καὶ κατὶ ἄλλο. (Πῶς μὴ κατέβαιναν ἀράδα οἱ θύμησης!) Ὅταν καίγεται κα-νένας δάσος, γράφουν οἱ ἐφημερί-δες πῶς «ἀπὲ ψιλὸ θ», ἄρ-χισα λοιπὸν νὰ φωνάζω: ἀπεψι-λώδη! ἀπεψιλώδη!

— Τί ἔπαθες ἐσὺ καὶ φωνάζεις; μὴν λέει ὁ ἀδερφός μου ἀπὸ τὴ διπλάνη κάμαρα.

— Ἀπεψιλώδη!

— Ποιὸς;

— Τὸ... πορτοφόλι μου ἀπὸ τὰ ψιλά! (γιὰ νάχορᾷσῃ αὐτὰ τὰ καταραμένα τὰ τσιγάρα, εἶπα μέσα μου).

Δροσοσταλίδες

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ὁ Διηγῆτορας: — Τοῦ ἐδεῖξες λοι-πὸν τὸ λογαριασμό, καὶ τί σοῦ εἶπε;

Ὁ Πελάτης: — Μ' ἔστειλε στὸ Διάβολο.

Ὁ Διηγῆτορας: — Καὶ οὐ τότε τί ἔκανες;

Ὁ Πελάτης: — Ἦλθα σὲ σᾶς.

Παῖς-Παῖς

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κωστήκης, βλέποντας ἓνα φίλο του κοντὰ στὸ ἄλογο μιᾶς σουστάς:

— Ἐ, αὐτὴ τὴ στιγμή, φίλε μου, μπορεῖ κανεῖς νὰ πῇ πῶς εἶσαι παρὰ λόγος!

Βατάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφελ. Γυμνασιότ.

Ἡ γιγιά τοῦ Ἀνθρόπου, στὴ γιορτὴ του:

— Καὶ τοῦ χρόνου, παιδί μου, καὶ καλὴ γιῶση.

Κι' ὁ Ἀνθρόπος:

— Εὐχαριστῶ, γιγιά, ἐπίσης.

Βατάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθρόπου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,
Ἀθήναι, 26 Ἰανουαρίου 1921.

Στ' ἐρεδ' ἐν ποῦ: Ἀν' ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποῦ ἔρχονται καὶ τὴν λίαν σιτῶν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, ἅμα τὸν δια-βάσῃ προσεκτικὰ. (Ἰδε φυλ. 1—3.)

Σ' αὐτὸ τὸ φύλλο δὲν βρίσκεται «Ἀ-θηναϊκὴ Ἐπιστολή». Τὸν κ. Φαίδων δὲν τὸν ἐμπόδισε, ὅπως θὰ ἐνομίσαιτε, οὔτε ἡ χθεσινὴ ἐορτὴ τοῦ (κι' εὐχαρι-στεῖ μὲ τὴν καρδίαν τοῦ ὁσους θυμῆθη-καν νὰ τὸν συγχαροῦν), οὔτε ἡ τυπωνομέ-νη «Κωμωδία τοῦ Ἀριστέου», ποῦ θὰ ἐκδοθῇ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Ἀλλὰ τὸν ἐμπόδισε μιὰ γρίπη ἀναιδестаτή, ποῦ

